

ЛАБИРИНТЪТ
С КОСТИТЕ

РИК РИЪРДЪН

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *39 CLUES – The Maze of Bones*

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, 39 CLUES, and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

www.NessieLives.com

Book design and illustrations by SJI Associates, Inc.
Back cover photos by James Levin © Scholastic Inc.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Златина Сакалова
Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Китай, 2009
ISBN 978-954-27-0305-1

На Хейли и Патрик,
които посрещнаха предизвикателството

ГЛАВА 1

Пет минути преди да издъхне, Грейс Кахил промени завещанието си.

Адвокатът ѝ донесе Втория Вариант, който от седем години беше нейната най-съкровена тайна. До този миг Уилям Макинтайър не знаеше дали тя ще прояви безумието да подпише него.

– Сигурна ли сте, уважаема госпожо? – попита той.

Грейс погледна през прозореца към окъпаните в слънце морави на имението. Котаракът ѝ Салагин се сгуши до нея, както правеше, откакто тя се беше разболяла, гнес обаче присъствието му не беше достатъчно, за да ѝ вдъхне спокойствие. Грейс Кахил щеше да даде тласък на събития, заради които можеше да настъпи краят на цивилизацията.

– Да, Уилям. – Жената едва си поемаше дъх. – Сигурна съм.

Адвокатът счупи печата върху панката от кафява кожа. Беше висок сбръчкан мъж. Беше с остър като клон нос, който винаги хвърляше сянка отстрани върху лицето му. През половината живот на Грейс беше неин съветник и

най-близък довереник. През годините двамата бяха споделяли много тайни, но никоя от тях не беше толкова опасна като тази.

Той вдигна документа така, че Грейс да го презледа. Тялото ѝ се разпресе от пристъп на кашлица. Саладин измяука угрижено. След като жената спря да кашля, Уилям ѝ помогна да вземе химикалката. Тя сложи с немощна ръка подписа си.

– Те са си още деца – възропта Уилям. – Жалко, че родителите им...

– Но родителите им не го направиха – прекъсна го горчиво Грейс. – А сега децата са достатъчно големи. Можем да разчитаме единствено на тях.

– Ако не успеят...

– Тогава пет века труд ще отидат на вятъра – отвърна Грейс. – Всичко ще рухне. Родът, светът... Всичко.

Уилям кимна мрачно. Взе от ръцете ѝ папката.

Грейс се облегна и започна да гали Саладин по сребърната козина. Гледката навън я натъжаваше. Денят беше прекрасен, не ѝ се искаше да умре точно сега. Искеше ѝ се да излезе на последен пикник с децата. Искеше ѝ се да е млада и силна и отново да обикаля света.

Но вече недовиждаше. Едва дишаше. Грейс впи пръсти в нефритената огърлица – талисман за щастие, който преди години беше намерила в Китай. Благодарение на него тя се беше разминавала не веднъж на косъм със смъртта, той я беше спасявал многократно. Но вече не можеше да ѝ помогне.

Грейс се беше потрудила доста, за да се подготви за

този ден. И въпреки това не бе успяла да довърши толкова неща... не бе казала на децата толкова много.

– Стига вече – пророни Грейс Кахил.

И с тези думи склопи очи.

Щом се увери, че Грейс е изгъхнала, Уилям Макинтайър отиде при прозореца и спусна завесите. Предпочиташе да е тъмно. Мракът му се струваше по-подходящ за онова, което имаше да върши.

Вратата зад него се отвори. Котаракът на Грейс изсъска и се скри под леглото.

Уилям не се обърна. Беше се вторачил в подписа на Грейс Кахил върху новото завещание, което току-що се беше превърнало в най-важния документ в историята на рода Кахил.

– Е? – каза рязко някой.

Уилям се извърна. На вратата стоеше мъж в костюм, черен като нефт, лицето му не се виждаше в здрача.

– Време е – рече Уилям. – Постарай се да не се усъмнят.

Адвокатът не беше сигурен, но му се стори, че мъжът в черно се е усмихнал.

– Не се притеснявай – увери го той. – Никога няма да се досетят.

ГЛАВА 2

Дан Кахил смяташе, че има най-госагната по-голяма сестра на земята. И то още *преди* тя да е подпалила двата милиона долара.

Всичко започна, когато двамата тръгнаха за погребението на баба си. Дан всъщност се вълнуваше, защото се надяваше, след като всички си отидат, да успее да направи копие от надгробния камък, като трие с въглен върху хартия. Според него Грейс нямаше да има нищо против. Беше страхотна баба.

Дан обичаше да събира разни неща, например картички с бейзболисти, автографи на прочути престъпници, оръжия от Гражданската война в САЩ, редки монети и всички гипсове, които му бяха слагали още от детската градина (общо дванайсет на брой). Точно сега обичаше да събира най-вече копия от надписите по надгробните камъни. Вкъщи имаше някои направо невероятни. Любимият му гласеше:

ПРУЕЛА ГУД

1891–1929

АЗ СЪМ МЪРТВА. ХАЙДЕ ДА ПРАЗНУВАМЕ.

Мислеше си, че ако прибави към колекцията си и копие от надгробния камък на Грейс, сигурно няма да му е толкова мъчно, че тя ги е напуснала завинаги.

През целия път от Бостън до погребението в окръг Устър леля му Биатрис, сестра на баба Грейс, шофираше като страшно мудна откачалка. Караше по магистралата с четирийсет километра в час и постоянно сменяше лентите, затова от другите автомобили натискаха клаксона, забиваха рязко, блъскаха се в мантинелата и така нататък. А леля Биатрис продължаваше да стиска волана с окичени с пръстени пръсти. Беше сложила върху сбръчкното си лице яркочервено червило и руж, от които синята ѝ коса изглеждаше още по-синя. Дан се запита дали, като я видят, другите шофьори няма да сънуват кошмари със стари клоуни.

– Ейми! – тросна се Биатрис точно когато едно комби зави рязко към аварийната лента, защото тя му се беше изпречила на пътя. – Престани да четеш в колата! Опасно е!

– Но, лельо Биатрис...

– Затвори книгата, млада госпожице!

Ейми я послуша – съвсем в свой стил. Никога не спореше с възрастни. Беше с дълга червеникавокестенява коса, докато Дан беше с тъмноруса. Това му помагаше да си представя, че сестра му е пришълец от друга планета, за съжаление обаче двамата бяха с еднакви очи – както обичаше да казва баба им, зелени като нефрит.

Ейми беше три години по-голяма и петнайсет сантиметра по-висока от Дан и постоянно му го натякваше,

сякаш беше кой знае какво чудо да си на четиринайсет. Обикновено ходеше в джинси и стара фланелка, защото не обичаше да бие на очи, но днес се беше облякла в черна рокля и приличаше на невеста на Вампир.

Дан се надяваше да ѝ е неудобно с тая рокля колкото и на него в тъпия костюм с вратовръзка. Леля Биатрис беше вдигнала страшен скандал, когато той се беше опитал да отиде на погребението в дрехите си на нинджа. Не че Грейс щеше да има нещо против на Дан да му е удобно и той да си представя, че е трепач – винаги се чувстваше така, когато се правеше на нинджа, – но леля Биатрис не можеше да го разбере. Понякога на Дан не му се вярваше, че двете с Грейс са сестри.

– Напомнете ми да уволня гувернантката веднага щом се приберем в Бостън – изръмжа Биатрис. – Вие двамата сте ужасно разглезени.

– Нели си е добра! – възрази Дан.

– Да, да. Същата тая Нели за малко да те остави да погналиш блока отсреща.

– Именно!

През две-три седмици леля Биатрис уволняваше гувернантката и наемаше друга. Единственото хубаво нещо беше, че самата тя не живееше с тях. Живееше в другия край на града в сграда, където не пускаха деца, и се случваше да минат няколко гена, докато разбере за последните подвизи на Дан.

Нели се беше задържала по-дълго от повечето други момичета. Дан я харесваше, защото тя правеше страхотни гофрети и обикновено надуваше айпода си така, че

да си увреди мозъка. Изобщо не чу, когато колекцията от пиратки на Дан гръмна и се стовари с цялата си мощ върху сградата от другата страна на улицата. Нели щеше да му липсва, след като я уволнят.

Лея Биатрис продължаваше да шофира и да мърмори за разглезените деца. Ейми тайно зачете отново огромната книга. От два дни, откакто бяха научили, че Грейс е починала, Ейми се беше разчела още повече. Дан знаеше, че това е нейният начин да се скрие, но не му допадеше, че става недостъпна и за него.

– Какво четеш този път? – попита той. – „Дръжките на Вратите в средновековна Европа“? Или „Хавлиените кърпи през Вековете“?

Ейми го изгледа лошо – по-лошо от обикновено.

– Не ти влиза в работата, глупчо.

– Не можеш да наричаш един предводител на нинджи „глупчо“. Опозори семейството. Трябва да си направиш сепуку.

Ейми завъртя очи.

След още няколко километра градът се стопи и отстъпи място на ниви, каквито имаше около имението на Грейс, и макар да си бе обещал да не се размеква, Дан се натъжи. Грейс беше най-страхотната от всички. Държеше се с него и с Ейми като с истински хора, а не като с деца. Точно заради това настояваше да я наричат по име, а не „бабо“ или други подобни тъпотии. Беше от малкото хора, които ги обичаха. Сега беше мъртва и те трябваше да отидат на погребението ѝ и да се срещнат с цял куп роднини, които *никога* не се бяха отнасяли добре с тях...

Семейното гробище беше в подножието на хълма, на който се намираше къщата. Дан помисли, че е доста глупаво да наемат цяла катафалка, която да прекара Грейс на стотина метра по алеята. Можеха просто да сложат на ковчеза колелца, каквито има на куфарите, и готово.

Над тях тътнеха летни буреносни облаци. Семейната къща върху хълма изглеждаше мрачна и черна, като средновековен замък. Беше с безброй стаи, камини и стъклописи и Дан я харесваше.

Още повече харесваше семейното гробище. По зелената морава бяха пръснати десетина изронени надгробни камъка, оброчени с дървета, съвсем наблизо имаше потоце. Някои от камъните бяха много стари и надписите по тях се бяха заличили. Когато двамата с Ейми идваха на гости на Грейс в края на седмицата, тя ги извеждаше на моравата. Грейс и Ейми прекарваха следобедна върху одеяло, което опъваха на тревата, четяха и си говореха, а Дан ходеше да проучва гробовете, гората и потока.

„Престани – каза си той. – Още малко, и ще ревнеш.“

– Толкова много хора – прошепна Ейми, докато вървяха по алеята.

– Само не си гълтай езика.

Ейми погръпна яката на роклята.

– Няма... няма да си го глътна. Само...

– Само мразиш тълпите – довърши Дан вместо нея. – Но ти *знаеше*, че ще има тълпа. Игват всяка година.

Откакто Дан се помнеше, Грейс канеше всяка зима рог-

нини от цял свят на едноседмични празненства. Къщата се пълнеше с китайски, английски, бразилски, южноафрикански и венецуелски представители на рода Кахил. Повечето дори не се казваха Кахил, но Грейс го уверяваше, че Всички са им роднини. Обясняваше му за братовчедите, първи, втори и трети, докато Дан го заболя мозъкът. Ейми обикновено се скриваше заедно с котарака в библиотеката.

– Знам – рече тя. – Но... *погледни* само колко са много.

Беше права. На гробището се бяха стекли към четиристотин души.

– Искат богатството ѝ, нищо друго – отсъди брат ѝ.

– Дан!

– Какво толкова! Така си е.

Тъкмо се бяха присъединили към шествието, когато, не щеш ли, Дан се озова с главата наголу.

– Ей! – Викна той.

– Вижте, момчета! – каза някакво момиче. – Хванахме плъх.

Дан не беше в удобно положение, за да види, но все пак позна сестрите Холт – Мадисън и Рейгън, – които стояха от двете му страни и го държаха за глезените. Близначките бяха в еднакви лилави анцузи, с еднакви руси плитки и гадни усмивки. Бяха само на единайсет години, колкото и Дан, но го държаха така, все едно е лек като перце. Дан видя зад тях още лилави анцузи – останалите от семейство Холт. Техният питбул Арнолд обикаляше около краката им и лаеше.

– Хайде да го метнем в потока – предложи Мадисън.

– Аз пък искам да го хвърлим в храстите – възрази Рейгън. – Никога не правим каквото ми е хрумнало на мен.

По-големият им брат Хамилтън се кикотеше като малоумен. Баща им Айзенхауър Холт и майка им Мери-Тог, които стояха до него, се хилеха, сякаш е много смешно.

– Е, момичета – намеси се Айзенхауър. – На погребение сме, не можем да мятате хората. Тук сме по щастлив повод.

– Ейми! – провикна се Дан. – Няма ли да ми помогнеш?

Тя беше пребледняла. Само изпелтечи:

– П-п-пуснете...

Дан въздъхна отчаян.

– Опитва се да каже: „ПУСНЕТЕ МЕ!“.

Магисън и Рейгън наистина го пуснаха – на главата му.

– Ох! – изохка Дан.

– М-м-магисън – започна да негодува Ейми.

– Д-г-га! – отвърна със същия треперлив глас другото момиче. – Май мозъкът ти съвсем се е размекнал от Всички тия книги, ненормалнице.

Ако това беше друг, Дан щеше да отвърне на удара, но със семейство Холт не посмя. Дори най-малките, Магисън и Рейгън, можеха да го направят на пихтия. Всички в семейство Холт бяха здравеняци. Бяха с месести ръце, дебели вратове и лица като на фигурки на войници. Дори майката изглеждаше така, сякаш се бръсне и дръвче пура.

– Хайде, нещастници, огледайте хубаво къщата, че ще ви е за последно – подкани Магисън. – Сега, след като дрътатата вещица умря, вече няма да ви канят тук.

– Джаф! – намеси се и пилбулт Арнолд.

Дан се огледа с надеждата да зърне Биатрис, но тя както обикновено не беше наблизо. Беше отишла да си говори с другите старци.

– Грейс не беше вещица! – Възмути се Дан. – И *ние* ще наследим имението!

Големият брат Хамилтън се изсмя.

– Да бе, га. – Косата му беше вдигната с гел точно по средата и стърчеше като перка на акула. – Чакай първо да прочетат завещанието, гжудже такова. Лично аз ще те изритам оттук.

– Хайде, отбор, стига сте се разправяли – подкани бащата. – Строй се!

Семейството се строи и се затича към гробището, като избутваше роднините, изпречили се на пътя му, а Арнолд се зъбеше на всички.

– Главата ти добре ли е? – попита гузно Ейми.

Дан кимна. Беше ѝ малко сърдит, че не му е помогнала, но нямаше смисъл да недоволства. Пред чужди хора тя винаги онемяваше.

– Леле, как ги мразя тия Холт!

– Имаме по-сериозни проблеми – каза Ейми и посочи гробищата, при което сърцето на Дан се сви.

– Кобрите! – промърмори той.

Иън и Натали Кабра приличаха на съвършени ангелчета, както стояха край ковчега на Грейс и разговаряха със свещеника. Бяха с еднакви гизайнерски траурни дрехи и отиваха много на копринената им черна коса и кожата с цвят на канела. Сякаш бяха скъпо платени деца манекени.

– По време на погребението няма да опитат нищо –

отбеляза обнадежен Дан. – Тук са само заради парите на Грейс, като всички останали. Но няма да ги получат.

Ейми се намръщи.

– Дан... наистина ли си убеден в онова, което каза... че сме щели да наследим къщата?

– Разбира се! Знаеш, че Грейс обичаше нас най-много. Ние прекарвахме с нея повече време от всички останали.

Ейми въздъхна, все едно казваше, че Дан е прекалено малък и не разбира, и на него му стана неприятно.

– Ела – подкани тя. – Дано приключи по-бързо.

Двамата се сляха с множеството.

За Дан погребението беше като размазано петно. Свещеникът каза нещо за някаква пепел. Спуснаха ковчега в гроба. Всички хвърлиха по малко пръст отгоре. На Дан му се стори, че на покрусените тази част им е харесала най-много, особено на Иън и Натали.

Той разпозна още няколко роднини: Алистър Ох, стария кореец с бастуна с гуамантен връх, който настояваше да му викат „чичо“, рускинята Ирина Спаска с тик на едното око, която всички наричаха зад гърба ѝ „Истеряска“, тризнаците Нег, Тег и Шиниъд Старлинг, които сякаш бяха от клониран отбор по лакрос¹ на Бръшляновата лига. Там беше дори онова хлапе от телевизията: Джона Уизарг. Беше застанало встрани, за да го снимат заедно с няколко момичета, а хората се бяха наредили на опашка и чакаха

¹ Игра със стикове с мрежички, с които се лови топка. – Б. пр.

да поговорят с него. Беше облечено точно както по телевизията, с цял куп сребърни ланци и гривни, скъсани джинси и опъната черна фланелка – за да изпъкват мускулите му (което беше тъпо, защото хлапето нямаше грам мускули). Заг него стоеше по-възрастен афроамериканец в официален костюм, който записваше нещо в блекбърито си. Сигурно беше бащата на Джона. Дан беше чувал, че Джона Уизард е свързан с рога Кахил, но сега го виждаше за пръв път на живо. Подвоуми се дали да не поиска автограф за колекцията си.

След опелото на подиума се качи мъж в графитеносив костюм. Дан май го познаваше отнякъде. Мъжът беше с дълъг остър нос и плешивееща глава. Момчето си помисли, че той прилича на лешояд.

– Благодаря на всички, че дойдохте – заяви покрусено мъжът. – Аз съм Уилям Макинтайър, адвокат и изпълнител на завещанието на госпожа Кахил.

– Изпълнител ли? – пошушна Дан на Ейми. – Какво му изпълнява?

– Ама че си глупав – отвърна също през шепот сестра му. – Това означава, че ще го прочете.

– Ако погледнете в програмите си – продължи Уилям Макинтайър, – някои от вас ще намерят златна покана.

Чу се развълнувано шушукане и четиристотинте присъстващи разлистиха програмите. Сетне повечето изругаха и започнаха да недоволстват на висок глас – не бяха намерили нищо. Дан отвори рязко програмата. Вътре имаше картичка със златни листенца отстрани. На нея пишеше:

*Дан и Ейми Кахил са поканени
да присъстват на четенето
на завещанието на Грейс Кахил.*

КЪДЕ

Голямата зала в имението на Кахил

КОГА

Сега

– Знаех си аз! – възкликна Дан.

– Уверявам Ви, че поканите не са отправени произволно – заяви господин Макинтайър, като повиши глас, за да надвика тълпата. – Извинявам се на онези, които не са били включени. Грейс Кахил не е искала да Ви засегне. От всички в рода Кахил са посочени само малцина, за които има най-голяма вероятност.

Множеството започна да креци и да спори. Накрая Дан не издържа. Той се провикна:

– Най-голяма вероятност за какво?

– В твоя случай, Дан – изшушука точно зад него Иън Кабра, – най-голяма вероятност да си тъп американец.

Сестра му Натали се изкуска. Тя държеше покана и гледеше самотоволно.

Тъкмо Дан да изрита Иън отзаг, когато мъжът в сивия костюм отговори:

– Най-голяма вероятност да са включени в завещанието на Грейс Кахил. А сега, които са получили покана, съберете се, ако обичате, в Голямата зала.

Хората с покани забързаха към къщата, Все едно някой беше извикал: „Безплатна храна!“.

Натали Кабра намигна на Дан.

– *Ciao*, братовчедо. Трябва да побързам да си взема богатството.

После двамата с брат ѝ закрачиха по алеята.

– Не им обръщай внимание – каза Ейми. – Май си прав, Дан. Може би ще наследим нещо.

Но той се свъси. Щом поканата беше толкова ценна, защо онзи тип, адвокатът, беше толкова мрачен? И защо Грейс беше включила и семейство Кабра?

Докато влизаше през главния вход на огромната къща, Дан вдигна поглед към каменния герб над вратата: голямо „С“, заобиколено от четири по-малки картинки на змей, мечка, вълк и две змии, усукани около меч. Гербът винаги го беше очаровал, въпреки че Дан не знаеше какво означава той. Всички животни сякаш се бяха вторачили в него, готови да му връхлетят. Момчето влезе след множеството в къщата – недоумяваше защо зверовете са така осви-репели.

Голямата зала беше с размерите на баскетболно игрище, с тонове ризници и мечове по стените и с огромни

прозорци, през които сякаш всеки миг щеше да влети Батман.

Уилям Макинтайър застана при маса, зад която имаше проекционен екран, а всички останали насядаха по редиците столове. Общо бяха към четирийсет души, включително семейство Холт, семейство Кабра и леля Биатрис, явно отвратена, че е тук – или може би беше отвратена, че и някой *друг* е бил поканен на четенето на завещанието на сестра ѝ.

Господин Макинтайър вдигна ръка присъстващите да замълчат. Извади от кафявата кожена папка документ, намести очилата си с двойни стъкла и зачете:

– „Аз, Грейс Кахил, разпределям с ясно съзнание и по своя воля цялото си имущество между онези, които посрещнат предизвикателството, както и между хората, които не го направят.“

– Ау – прекъсна го Айзенхауър Холт. – Какво предизвикателство? Какво е имала предвид?

– Ще стигна и готам, уважаеми господине. – Макинтайър се прокашля и продължи: – „Вие сте избрани като хората, които имат най-голям шанс да се справят с най-великото и най-опасно начинание на всички времена: едно търсене от огромно значение за рода Кахил и за целия свят.“

Всички четирийсет души заговориха в един глас, започнаха да задават въпроси и да настояват за отговори.

– Опасно начинание ли? – провикна се братовчедката Ингрид. – За какво става дума?

– Мислех, че става дума за пари – кресна и чичо Хосе. –

Търсене ли? Тя за какви ни мисли. Ние сме представители на рода Кахил, а не някакви авантюристи!

Дан забеляза, че Иън и Натали Кабра се споглеждат многозначително. Ирина Спаска пошушна нещо в ухото на Алистър Ох, но повечето присъстващи изглеждаха не по-малко объркани от Дан.

– Умолявам Ви, гами и госпога – рече господин Макинтайър. – Ако насочите вниманието си към екрана, госпожа Кахил вероятно ще Ви обясни Всичко по-добре от мен.

Сърцето на Дан се сви. Какви ги говореше господин Макинтайър? Точно тогава на тавана забръмча прожекционен апарат. Виковете в помещението заглъхнаха, когато върху екрана се появи образът на Грейс.

Тя седеше на леглото със Салагин върху скута ѝ. Беше по черен халат, сякаш беше сред опечалените на собствено погребение, но изглеждаше по-здрава, отколкото последния път, когато Дан я беше виждал. Страните ѝ бяха розови. Лицето и ръцете ѝ не изглеждаха толкова слаби. Видеозаписът явно беше правен преди месеци, още преди ракът да навлезе в последния си стадий. Дан усети как на гърлото му засяда буца. Изведнъж му се прииска да ѝ извика: „Грейс, аз съм. Дан!“. Но това, разбира се, беше само образ. Момчето се извърна към сестра си и видя как в голния край на носа ѝ се стича сълза.

– Драги представители на рода Кахил – започна Грейс, – щом гледате това, значи съм мъртва и съм решила да подпиша втория вариант на завещанието. Не се и съмнявам, че се карате помежду си и се нахвърляте на клетия господин Макинтайър, затето съм организирала тази

нагпревара. – Грейс се усмихна тъжно срещу камерата. – Винаги сте си били вироглави. Поне веднъж си затворете устата и слушайте.

– Ей, я чакайте! – започна да негодува Айзенхауър Холт, но жена му му изшътка да мълчи.

– Уверявам ви – продължи Грейс, – тази нагпревара не е игра. Тя е страшно сериозна. Повечето от вас знаят, че са от рода Кахил, но мнозина вероятно не са наясно колко важен е той. От мен да знаете, родът Кахил е повлиял върху човешката цивилизация повече от всеки друг в историята.

Отново екнаха виковете на объркване. Ирина Спаска се изправи и изкрещя:

– Тишина! Искам да чуя!

– Роднини – каза образът на Грейс, – стоите пред прага на най-голямото предизвикателство. Всеки от вас има силите да успее. Някои може би ще решат да се обединят в отбор. Други вероятно ще предпочетат да поемат предизвикателството сами. Опасявам се, че повечето от присъстващите ще се откажат и ще избягат с подвити опашки. С успех ще се увенчае само *един* отбор, а за да участвате, всеки от вас трябва да жертва дяла си от наследството. – Грейс вдигна кафяв плик, запечатан с червен восък. Очите ѝ блестяха като твърда стомана. – Ако приемете, ще ви бъде даден първият от общо трийсет и деветте ключа. Те ще ви отведат при тайна, която, стига да откриете, ще ви направи най-могъщите и най-влиятелни хора на земята. Вие ще осъществите онова, за което е предопределен родът Кахил. А сега моля Всич-

ки да изслушате господин Макинтайър. Оставете го да ви обясни правилата. Помислете дълго и хубаво и чак тогава решете. – Грейс погледна право към камерата и на Дан му се прииска тя да каже нещо само на тях: „Дан и Ейми, най-мъчно ще ми бъде за вас. Всъщност не държа на никой друг в залата освен на вас“. Нещо от този род. Но Грейс рече: – Разчитам на всички вас. Успех и довиждане.

Екранът угасна. Ейми стисна ръката на Дан. Пръстите ѝ трепереха. Той се почувства така, сякаш отново са изгубили Грейс. Тогава всички наоколо заговориха в хор.

– Най-Великият род в историята ли? – провикна се братовчедката Ингрид. – Тя да не е полудяла?

– Вироглави? – кресна и Айзенхауър Холт. – Нарече ни „вироглави“?

– Уилям! – извиси се гласът на Алистър Ох, който заглуши всички останали. – Чакайте малко! Тук има хора, които дори не познавам, хора, които може и да не са от нашия род. Откъде да сме сигурни...

– Щом сте в залата, драги ми господине, значи сте от рода Кахил – отвърна господин Макинтайър. – Не е важно дали фамилното ви име е Кахил. В жилите на всички тук тече кръвта на рода.

– Дори във вашите ли, господин Макинтайър? – попита с мазния си английски акцент Натали Кабра.

Възрастният адвокат поруменя.

– Това, госпожице, няма нищо общо. А сега, ако ми разрешите да довърша...

– Но какво беше това... как така да се откажем от наследството си? – Възнегодува лея Биатрис. – Къде са

парите? Съвсем в стила на сестра ми – да предлага различни дивотии!

– Вие, уважаема госпожо, сте в правото си да не приемете преизвикателството – уточни господин Макинтайър. – Сторите ли го, ще получите каквото е под стола Ви.

Четирийсет души тутакси се спуснаха да търсят под столовете. Айзенхауър Холт беше толкова нетърпелив, че вдигна стола на Рейгън още докато тя седеше на него. Дан откри под своя плук, залепен с лепенка. Отвори го и намери зелено листче с няколко цифри и думите: **КРАЛСКА ШОТЛАНДСКА БАНКА**. Ейми също напипа такова листче. Както и останалите в помещението.

– Това, което държите, е банков чек – обясни господин Макинтайър. – Ще можете да го осребрите само ако се откажете от преизвикателството. Който реши да го направи, може да си тръгне от залата с един милион долара и никога вече да не мисли за Грейс Кахил и завещанието ѝ. Или... можете да изберете ключ – един-единствен ключ, и само той ще бъде вашето наследство. Никакви пари. Никакви имоти. Само ключ, следа, която може да Ви отведе при най-несметните съкровища на света и да Ви вдъхне невероятно могъщество... – Уилям впери сивите си очи именно в Дан. – Но може и да Ви погуби. Един милион долара или ключът. Разполагате с пет минути, за да решите.

ГЛАВА 3

Ейми Кахил смяташе, че има най-досадния малък брат на земята. И то още *преди* за малко да я убият заради него.

Всичко започна, когато господин Макинтайър прочете завещанието на баба им и им пусна видеозаписа.

Ейми седеше стъписана. Изведнъж се оказа, че държи зелено листче, с което можеше да получи един милион долара. Предиизвикателство ли? Опасна тайна? Какво ставаше тук? Ейми се вторачи в празния прожекционен екран. Не можеше да повярва, че баба ѝ е способна на такова нещо. Ако се съди от вида на Грейс, видеозаписът очевидно беше правен преди месеци. След като я видя, Ейми се почувства така, сякаш някой е сложил сол в рана. Как изобщо беше възможно Грейс да е обмисляла нещо толкова грандиозно, а да не ги е предупредила?

Ейми не очакваше да наследи кой знае какво. Единственото, което искаше, беше да получи нещо за спомен от Грейс, може би някой от красивите ѝ накити. А сега това... момичето се чувстваше напълно объркано.

На всичкото отгоре и Дан подскочаше наоколо, все едно му се ходи до тоалетна.

– Един милион долара! – изпуска той. – Мога да си взема

картичка с Мику Мантъл² като новак и с Бейб Рут³ от 1914 година!

Вратовръзката му, точно както и усмивката се бяха изкривили. Под едното си око Дан имаше белег, останал от онзи път, когато на седем години се беше вживял в ролята на командос в акция и беше паднал върху пластмасовия си автомат „Калашников“. Такъв си беше, малък бяс. Но на Ейми ѝ беше най-неприятно, че въпреки хората наоколо той си се чувстваше съвсем добре.

Лично тя мразеше тълпите. Имаше чувството, че всички я гледат и само чакат да стане за смях. Понякога сънуваше кошмари, че е на дъното на трап и всички, които познава, я зяпат и ѝ се смеят. Опитваше се да се измъкне от трапа и все не успяваше.

Точно сега единственото, което искаше, беше да изтича в библиотеката на Грейс, да затвори вратата и да се свие с някоя книга в ръка. Искеше да намери Саладин, котарака на Грейс порода египетска мау, и да се сгуши заедно с него. Но Грейс беше мъртва и горкият котарак... къде ли беше сега? Ейми примига, за да спре сълзите в очите си, и се замисли за последния път, когато е видяла баба си.

„Ще направя така, че да се гордея с теб, Ейми“, ѝ беше казала Грейс. Седяха на голямото ѝ легло с балдахин, а Саладин мъркаше до тях. Грейс ѝ показва рисувана на ръка карта на Африка и ѝ разказа какви приключения е изживяла като млада изследователка. Изглеждаше слаба и крехка, но очите ѝ блестяха все така пламенно. От слънцето косата ѝ

² *Мики Мантъл (1931–1995), известен американски бейзболист. – Б. пр.*

³ *Бейб Рут (1914–1935), американски спортист, смятан за най-великия бейзболист на всички времена. – Б. пр.*

изглеждаше от чисто сребро. „Имала съм много приключения, скъпа, но твоите ще ги засенчат.“

На Ейми ѝ се доплака. Защо ли Грейс беше решила, че и тя ще изживее Велики приключения? Ейми едва събираше смелост да ходи сутрин на училище.

– Мога да си взема меч на нинджа – продължи да гърдори Дан. – Или сабя от Гражданската война.

– Млъквай, Дан – спря го сестра му. – Това не е шега.

– Ами парите...

– Знам – рече Ейми. – Но ако ги вземем, ще се наложи да ги пазим за следването. Знаеш каква е леля Биатрис.

Дан се намуси, сякаш беше забравил. Знаеше прекрасно, че леля Биатрис се грижи за тях само заради Грейс. Ейми много съжаляваше, че след смъртта на родителите им Грейс не ги е осиновила. По причини, които така и не им обясни, беше притиснала Биатрис да им стане настойница.

От седем години Дан и Ейми зависеха от благоволеността на Биатрис и живееха в мъничък апартамент заедно с гувернантките, които се сменяха една след друга. Биатрис плащаше всичко, но то не беше много. Ейми и Дан получаваха достатъчно за храна и нови дрехи на всеки шест месеца, но това беше всичко. Никакви подаръци за рождените дни. Никакви глезотии. Никакви джобни пари. Учеха в най-обикновено училище и на Ейми не ѝ оставаха пари за книги. Ходеше в градската библиотека, наминаваше и в антикварната книжарница на „Бойлстън“, където продавачите я познаваха. Дан изкарваше малко пари от картичките в колекцията си, които разменяше, но те не стигаха почти за нищо.

От седем години Ейми се сърдеше през работните дни

В седмицата на Грейс, зазето не ги отглежда тя, но ѝ минаваше бързо. Доидеа ли през почивните дни в имението на Грейс, тя ги обграждаше с внимание. Държеше се с тях, сякаш са най-важните хора на земята. Ако Ейми се претрашеше да попита зашто не може да стоят през цялото време при Грейс, тя само се усмихваше тъжно. „Има си причини, моето момиче. Някой ден ще разбереш.“

Сега Грейс вече я нямаше. Ейми не знаеше какво ще прави леля Биатрис, но парите определено щяха да им бъдат от полза. Щяха да им донесат известна независимост. Сигурно можеха да се пренесат в по-голямо жилище. Можеха да си купуват книги, когато поускат, и дори да се запишат в колеж. Ейми би дала всичко на света, само и само да учи в Харвард. Мечтаеше да следва история и археология. Ако беше жива, майка ѝ щеше да одобри.

Поне така се надяваше Ейми... Тя знаеше съвсем малко за майка си и баща си. Не знаеше дори зашто те с Дан носят моминското име на майка си, при положение че фамилията на баща им беше Трент. Веднъж Ейми попита Грейс, тя обаче само се усмихна. „Така са пожелали родителите ти“, отвърна баба ѝ. Но в гласа ѝ прозвуча вироглава гордост и Ейми се запита дали именно на Грейс не ѝ е хрумнало те да носят фамилиното име на рога Кахил.

Момичето едва си спомняше лицето на майка си, всъщност *каквото* и да било за родителите си отпреди онази ужасна нощ, когато те загинаха. Но правеше всичко възможно да не мисли за това.

– Добре де – провлачи Дан. – аз ще си харча моя милион за колекцията. А ти си харчи твоя за следване. Така всички ще са щастливи.

На Ейми ѝ докривя. Всички в залата се караха. Семейство Холт изглеждаха като на военни тренировки. Шиниъд Старлинг държеше братята си Нег и Тег на разстояние, за да не се удушат един друг. Ирина Спаска говореше бързо като картечница на руски на Джона Уизард, хлапето от телевизионното риалити, и на баща му, но от начина, по който те я гледаха, се виждаше, че не разбират и дума. Голямата зала кнътеше от гневни гласове. Всички се караха за наследството на Грейс и сякаш я разкъсваха на парченца. Не се вълнуваха особено от факта, че бабата на Ейми е починала току-що.

После някой точно зад нея заяви:

– Вие, разбира се, ще се откажете от предизвикателството.

Беше Иън Кабра с досагната си сестра Натали до него. Ейми усети как против Волята ѝ сърцето ѝ трепва, защото Иън беше много красив. Беше с невероятна матова кожа, кехлибарени очи и съвършена усмивка. Той също беше на четиринайсет, но се обличаше като възрастен, в копринен костюм и вратовръзка. Дори миришеше хубаво, на карамфил. Ейми се ядоса на себе си, че обръща внимание на такива неща.

– Ще ми бъде тъжно, ако с вас се случи нещо – измърка като котка Иън. – Пък и имате нужда от пари.

Натали голени длани до устата си, уж е изненадана. В саменената рокля и с черната лъскава коса, праметната през рамото, приличаше на кукла.

– Точно така, Иън! Те са бедни. Все забравям. Колко странно, че сме роднини с тях, нали?

Ейми усети, че пламва. Искаше ѝ се да се заяде, но сякаш

беше загубила гар слово.

– Така ли? – Възкликна Дан. – Може пък и да не сме роднини. Може вие да сте извънземни мутанти, защото *истинските* деца не се обличат като банкери и не летят с частния самолет на баща си.

– Не ме разбра правилно, драги ми братовчедо – усмихна се Иън. – Много се радваме за вас. Искаме да си вземете парите, да заживеете щастливо и никога вече да не мислите за нас.

– Г-Г-Грейс... – заекна Ейми и ѝ стана неприятно, че гласът ѝ я подвежда. – Г-Г-Грейс би искала...

– Би искала да рискувате живота си ли? – притече ѝ се на помощ Иън. – А вие откъде знаете? Да не би тя да ви е споменала, че обмисля подобна надпревара?

И Ейми, и Дан не казаха нищо.

– Ясно – продължи Иън. – Сигурно е ужасно да си мислите, че сте любимци на Грейс, а после да бъдете оставени на тъмно. Може би старицата не е държала чак толкова на вас, колкото сте си въобразявали, а?

– Стига, Иън – скара му се Натали. – Грейс вероятно е знаела, че те няма да се справят с предизвикателството. Звучи доста опасно. – Тя се усмихна на Ейми. – Ше ни бъде много неприятно, ако умрете в страшни мъки. Чао!

Иън и Натали Кабра се сляха с тълпата.

– Чао! – изимитира я Дан. – Какви нещастници.

На Ейми ѝ идеше да догони брата и сестрата и да ги удари с някой стол. Ужасно съжеляваше, че не е могла да им го върне тъпкано и не само това, а направо е *онемяла*.

– Те ще приемат предизвикателството – промърмори тя.

– Ами да! – отвърна Дан. – Какво са за тях още два милиона! Могат да си позволят да ги жертват.

– Заплашваха ни. Не искат да участваме и ние.

– Ами ако не ние, а *те* умрат в страшни мъки – започна да разсъждава на глас Дан. – Какво ли все пак представлява съкровището?

– Не е ли все едно? – попита горчиво Ейми. – Не можем да си позволим да тръгнем да го търсим. Едва намираме пари и за карта за автобуса.

Но и тя се замисли. Грейс беше обиколила надлъж и шир света. Дали пък съкровището не беше изчезнала египетска гробница... или пиратско злато? Господин Макинтайър беше казал, че който се добере до него и спечели, ще се превърне в най-могъщия човек на земята. Какво ли можеше да донесе таква могъщество? И защо ключовете бяха точно трийсет и девет?

Загложги я любопитство. Ейми обичаше загазките. Когато беше по-малка, все си представяше, че майка ѝ още е жива и те ще ходят заедно на археологически разкопки. Понякога с тях ще идва и Грейс и само те трите ще разглеждат щастливи света – но това бяха само напразни мечти.

– Виж ги ти тия Кобри! – изсумтя Дан. – Дали да не им махна усмивката от лицата...

В този миг леля Биатрис ги сграбчи за ръцете. Лицето ѝ беше изкривено от гняв, дъхът ѝ миришеше на нафталин.

– Ей, вие, двамата, само да сте посмели да вършите глупости! Смятам да си прибера единия милион и вие ще направите същото! Не се притеснявайте, ще ги държа в банката на свое име, докато навършите пълнолетие. Ще

харча само лихвата. В замяна ще ви разреши и занаят да ми бъдете повереници.

Ейми се загади от гняв.

– Какво... ще ни *разрешиш* да ти бъдем повереници ли? Ще ни *разрешиш* да ти дадем двата си милиона долара?

Още щом го изрече, се изуми, че е успяла да произнесе такива думи. Обикновено Биатрис я плашеше до смърт. Дори Дан явно беше възхитен.

– Не се самозабравяй, млада госпожице! – предупреди Биатрис. – Дръж се отговорно, иначе!

– Какво иначе? – попита невинно Дан.

Биатрис почервения до мораво.

– Иначе, нахално хлапе такова, ще те лиша от наследство и ще те оставя на Социалната служба. Ще бъдете сираци без пукната пара, а аз ще се постарая никога от рода Кахил да не ви помага повече! Всичко това е нелепо. Взимайте парите и забравяйте за смехотворния план на сестра ми да намери...

Тя внезапно замълча.

– Да намери какво? – попита Дан.

– Все едно – отвърна лелята. Стъписана, Ейми разбра, че леля ѝ Биатрис е *уплашена*. – Постъпете както е редно, в противен случай никога вече няма да ви подкрепям.

Тя се отдалечи разярена. Ейми погледна Дан, но още преди да е казала и дума, господин Макинтайър разклати звънче. Малко по малко препирните и споровете в Голямата зала утихнаха. Всички седнаха.

– Време е – поде господин Макинтайър. – Длъжен съм да ви предупредя, че щом вземете решение, връщане назад няма. Не можете да се откажете.

– Я чакайте малко, Уилям – обади се Алистър Ох. – Не е честно. Не знаем почти нищо за преизвикателството. Как да преценим дали си струва риска?

Господин Макинтайър изгаде устни.

– Ограничен съм в онова, което мога да ви съобщя, уважаеми господине. Знаете, че родът Кахил е много голям... и много стар. С много разклонения. До днес някои от вас дори не подозираха, че са от него. Но както госпожа Грейс каза във видеозаписа, родът е изиграл решаваща роля и е преопределил хода на човешката цивилизация. От рода Кахил всъщност са някои от най-важните исторически личности.

Помещението се изпълни с развълнуван шепот.

Ейми мислеше трескаво. Открай време знаеше, че родът Кахил е важен. Мнозина от хората в него бяха богати. Живееха по цял свят. Но чак да е преопределил хода на човешката цивилизация? Ейми не схващаше докрай какво има предвид господин Макинтайър.

– Исторически личности ли? – ревна господин Холт. – Кои например?

Господин Макинтайър се прокашля.

– Уважаеми господине, наистина ще се затрудните да назовете някоя важна историческа личност от последните няколко века, която да не е от рода Кахил.

– Ейбрахам Линкълн – провикна се братовчедката Ингрид. – Елинор Рузвелт.

– Да – отсече господин Макинтайър. – И в първия, и във втория случай.

В залата се възцари изумено мълчание.

– Хари Худини! – извика Мадисън Холт.

– Луис и Кларк! – присъедини се и сестра ù Рейгън.
– И те, и те – потвърди господин Макинтайър.
– О, я стига! – изкрещя господин Холт. – Невъзможно е.
– Съгласен съм – намеси се и чичо Хосе. – Вие, господин Макинтайър, си правите шеги с нас.

– Говоря ви съвсем сериозно – увери го възрастният адвокат. – Въпреки това всички досегашни постижения на рога Кахил са нищо в сравнение с предизвикателството, пред което сте изправени вие. Време е да разкриете най-голямата тайна на рога Кахил, за да станете най-могъщите му представители в историята... или да загинете, докато се опитвате.

Ейми усети как на гърлото ù засяда нещо стугено и тежко, Все едно е гълтнала топовно гюле. Нима наистина беше роднина на всички тези знаменитости? Нима Грейс наистина беше смятала, че Ейми ще стане по-могъща от тях? Тя се притесни само като си помисли за това. Беше изключено да набере смелост за такова опасно начинание.

Но ако те с Дан не приемеха предизвикателството... Ейми си спомни как Биатрис ги е стиснала за ръцете и им е наредила да вземат парите. Лелята Все щеше да намери начин да им открадне двата милиона долара. Ейми нямаше да успее да ù се противопостави. Двамата с брат ù щяха да се върнат в тъжния си малък апартамент и нямаше да се промени нищо, освен че Грейс вече нямаше да е с тях. Нямаше да има гостуване в края на седмицата, което Ейми да чака с нетърпение, нямаше да има нищо, с което да я запомнят. След смъртта на родителите ù не мислеше, че може да има нещо по-страшно, а ето че *имаше*. Двамата с Дан бяха напълно сами. Единственото спасение беше тази налудни-

чава мисъл, че са част от Велик исторически рог... част от тайнствено приключение, при което щяха да търсят някаква тайна. Дланите ѝ се изпотиха.

– Включите ли се в търсенето – продължи с обясненията господин Макинтайър, – то ще ви отведе при съкровището. Но ще го получи *само* един от вас. Само един човек – допълни той и плъзна поглед по Ейми – или един отбор ще намери съкровището. Не мога да ви кажа нищо повече. Самият аз не знам къде ще ви отведе търсенето. Мога само да ви насоча по пътя, да следя доколко се справяте и в съвсем малка степен да ви направлявам. И така... кой ще реши пръв?

Лея Биатрис стана от стола.

– Това е нелепо. Който се включи в тази смешна игра, е безумец. Лично аз ще си взема парите.

Господин Макинтайър кимна.

– Ваша воля, госпожо. Веднага щом излезете от помещението, можете да осребрите чека. Ако предпочитате, можете да си изтеглите парите от Кралската шотландска банка. Следващият?

Още госта от присъстващите се изправиха и заявиха, че избират парите. Чичо Хосе. Братовчедката Ингрид. Десетина души, които Ейми не познаваше. Всички си взеха зеления чек и в миг станаха милионери.

След това се изправиха Иън и Натали Кабра.

– Ние приемаме предизвикателството – оповести Иън. – Ще работим като отбор от двама души. Дайте ни ключа.

– Чудесно – отвърна господин Макинтайър. – Върнете ми чековете, ако обичате.

Иън и Натали се приближиха до масата. Господин Макин-

тайър извади сребърна запалка и изгори хартийките за по един милион долара. В замяна връчи на Иън и Натали кафяв плик, запечатан с червен Восък.

– Вашият пръв ключ към загадката. Не го четете, докато не ви кажа. Вие, Иън и Натали Кабра, ще бъдете Отбор първи.

– Ей! – възрази господин Холт. – Цялото ни семейство приема предизвикателството! Искаме ние да сме Отбор първи.

– Ние сме първи, ние сме първи! – започнаха да скандират децата му, а пилбулът Арнолд запогскача във въздуха и залая заедно с тях.

Господин Макинтайър вдигна ръка, за да замълчат.

– Чудесно, господин Холт. Чековете на семейството ви, ако обичате. Вие ще бъдете Отбор... да, и вие ще бъдете отбор.

Осъществиха размяната: чекове за пет милиона долара срещу плик с ключ към загадката, а семейство Холт дори не трепнаха. Докато се връщаха на местата си, Рейгън удари с Все сила Ейми по рамото.

– Който не рискува, не печели, слабачке!

После с усилие от стола стана и Алистър Ох.

– Е, какво пък. Не мога да устоя на такава интересна главоблъсканица. Вероятно можете да ме наречете Отбор трети.

След това напред се втурнаха тримата Старлинг. Оставиха върху масата чековете си и пламъците погълнаха три милиона долара.

– Да – каза Ирина Спаска. – И аз се включвам в играта. Ще бъда сама.

– Я чакайте! – провикна се Джона Уизард и тръгна важно-важно към масата, Все едно е уличен пънкар, също като в „Кой иска да е гангстер?“. Кое то беше доста нелепо, тъй като той не си знаеше парите и живееше в Бевърли Хилс. – И аз ще участвам. – Момчето хвърли чека на масата. – Дај ми ключа, мой човек.

– Бихме искали да заснедем филм за наггреварата – наме-си се и баща му.

– И гума да не става – отсече господин Макинтайър.

– Ще бъде страхотен телевизионен филм – започна да го убеждава бащата. – Бих могъл да убедя студиата да ви платят процент от...

– Не – настоя господин Макинтайър. – Това, уважаеми господине, не е забава. Това е въпрос на живот и смърт. – Адвокатът огледа залата и вперил очи в Ейми. – Някой друг? – извика той. – Сега е време да изберете.

Ейми видя, че само те с Дан още се двоумят. Повечето от присъстващите, общо четирийсет души, бяха предпочели парите. Шест отбора бяха приели предизвикателството – всички по-големи или по-богати, с повече възможности да успеят от Ейми и Дан. Леля Биатрис ги изгледа свирепо – предупреждаваше ги, че ще ги лиши от попечителство. Иън се хилеше самодоволно. „Може би старицата не е държала чак толкова на вас, колкото сте си въобразявали, а?“ Ейми си спомни какво е подметнала онази госагница, сестра му: „Грейс вероятно е знаела, че те няма да се справят с предизвикателството“.

Ейми усети как пламна от срам. Иън и Натали Кабра май бяха прави. Когато сестрите Холт бяха обърнали брат ѝ с главата надолу, тя не му се беше притекла на помощ. Кога-

то Иън и Натали Кабра я бяха обидили, беше стояла като препарирана. Как щеше да се справи с такова опасно търсене?

После обаче момичето чу в главата си друг глас: „Ще направя така, че да се гордея с теб, Ейми“.

И внезапно осъзна: Грейс ù беше говорила именно за *това*. От нея се очакваше да се впусне именно в това приключение. Не го ли направеше, щеше да е по-добре да се скрие под някой камък и да си остане там до края на живота си.

Тя се извърна към брат си. Колкото и да я гразнеше той, двамата винаги се разбираха само с поглед. Не че между тях имаше телепатия или нещо подобно, но Ейми можеше да се досети за какво мисли брат ù. „Това са много пари – рече ù с очи Дан. – Ужасно много страхотни картички с бейзболисти.“ „Ако бяха живи, мама и татко щяха да поускат да опитаме – отвърна тя с поглед. – Грейс също би поускала.“ „Да ге, ама Бейб Рут и Мики Мантъл...“ „Иън и Натали ще се вбесят – продължи да го увещава Ейми. – А леля Биатрис ще изпадне в истерия.“ По лицето на Дан се плъзна усмивка: „Какво толкова, Бейб Рут може и да почака“.

Ейми взе и неговия чек. Дватамата отидоха заедно при масата и Ейми вдигна запалката на господин Макинтайър.

– Ще участваме – съобщи му тя и превърна двата милиона долара в дим.